

Milla Nenonen

LEPPÄKOTI

LEPPÄKOTI

Milla Nenonen

LEPPÄKOTI

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Milla Nenonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8853-0

Meidän kaikkien pitäisi muistaa, miten suuri vaikutus meillä on toistemme elämään. Sanat ja teot, joita emme tarkoita tai joiden emme ajattele olevan merkityksellisiä, voivat tuhota toisen.

Me kaikki ansaitsemme tulla hyväksytyiksi sellaisina kuin olemme.

Juusolle, Viiville, Eeville ja Peetulle.

Kiitos, kun olette.

Alku

Istuin muutama päivä sitten tutussa kahvilassa ja kuuntelin puoliksi huomaamattani vierisen pöydän keskustelua. Nuoret naiset, jotka arvioin lukioikäisiksi keskustelivat syömisestä ja ulkonäöstään. Heillä oli edessään mitä upeimmat leivokset ja he pohtivat oliko virhe ostaa ne. Yksi oli liian lihava, yhdellä oli liian leveä takapuoli ja yksi vihasi kaksoisleukaansa. Leivoksen syöminen vaati heidän mukaansa ainakin tunnin treenin salilla. Ehkä kaksikin. Yksi päätti olla syömättä mitään lopun päivää.

Neljäs tyttö istui hiljaa ja tuijotti vesilasiaan. Hänellä ei ollut leivosta. Hän oli hauras ja riutuneen näköinen ja jokin minussa tiesi heti, että hän kävi läpi sitä helvettiä, jonka olin itsekin kokenut. Ehkä se oli jotain, minkä vain toinen samalla tiellä ollut voi aistia. Tunnistin ne merkit.

Tyttö oli verhotunut liian isoon huppariin ja piti käsiään hihojen sisällä piilossa. Uskon, että hänellä oli kylmä. Ja ehkä osa hänestä halusi peitellä keijumaisen siroa kehoa. Hän ei osallistunut muiden keskusteluun, vaikka hänen mielensä oli varmasti täynnä ajatuksia siitä, mitä hän itsessään vihasi.

Hän istui siinä hiljaa. Taisteli mielessään ja mieltään vastaan. Ne kilojaan kauhistelevat tytöt tuskin pystyivät kuvittelemaan, mitä se vaati, että tuo tyttö oli edes siinä paikalla. Tilanteessa, jota kaikki hänessä halusi vastustaa. Mutta hän istui. Halusi ehkä näyttää, että pystyi siihen. Halusi taistella.

Jäin istumaan kahvikuppini ääreen ja mietin sitä kaikkea, mitä itse olin siinä myrskyn silmässä silloin, melkein kaksi vuosikymmentä sitten kokenut. Mieleni palasi muistoihin, joita osa minusta halusi vältellä.

Syömishäiriö on kuin syöpä

Vielä tänäkään päivänä en ole pystynyt sanomaan sitä ääneen. Voin kirjoittaa sen. Voin vastata myöntävästi, jos joku kysyy. Ääneen sanominen kuitenkin on vaikeaa. Siihen liittyy niin paljon erilaisia tunteita. Häpeää, surua, epätoivoa, jopa vihaa.

Nykyään en ole enää syvällä niissä tunteissa ja näen myös valoisan puolen. Pystyn näkemään myös sen, mitä sairastuminen minulle opetti ja miten se osittain myös vahvisti minua. Silti se häpeä ja kipu kulkee aina mukana.

Syömishäiriö on kuin syöpä. Se syö sinua sisältä ja leviää pahimmillaan joka paikkaan. Kuten syöpäkin, se voidaan joskus parantaa. Mutta vaikka paranisit, joudut lopun elämäsi pelkäämään, tuleeko se takaisin. Joudut katsomaan olkasi yli. Katsot sinne varsinkin silloin kun on vaikeaa ja olisi helpompi palata niihin kaavoihin ja tapoihin, joita syömishäiriö

riöinen mieli haluaa noudattaa hallitakseen tilanteen.

Syömishäiriö on sairaus, jota voidaan hoitaa, mutta siihen ei auta lääkkeet eikä se katoa itsestään. Se on sairaus, johon voi kuolla tai sairaus, jonka takia haluaa kuolla.

Toisaalta voi ajatella, että se on kuin sairaus, johon saa ikään kuin tartunnan ja jonka kanssa on elettävä koko loppuelämänsä. Silloin on vain kysymys siitä, että hallitseeko sairaus ja hallitseeko sairauden.

Tartuntaa ei saa toiselta syömishäiriöiseltä, vaan esimerkiksi ihmiseltä, joka ei ymmärrä miten pahasti sanat voivat satuttaa tai miten väärin on arvostella toisia. Yhteiskunta ja sen normit voivat antaa tartunnan. Tai odotukset, joita muut tai sinä itse itsellesi asetat.

Myönnettäköön, että näkemykseni on jyrkkä, ehkä jopa mustavalkoinen. Joku voi kokea loukkaavana syömishäiriön, joka on ennen kaikkea mielen sairaus, vertaamisen johon-

"Tiesin, että ihmisen pitää syödä ja juoda. Osa minusta halusi apua. Halusi jopa, että joku pakottaisi minut syömään. Mutta tiesin myös, että minun piti pitää ohjat käsissäni. Ohjat, jota minä pitelin ja sairauteni ohjasi."

Leppäkoti on tarina Mimmusta, joka pohtii omaa elämäänsä syömishäiriön kanssa. Mimmu palaa muistoissaan hetkeksi syömishäiriöyksikköön, jossa hän vietti kaksi viikkoa lukiolaisena. Hoitajakso ja sen myötä syntyneet ihmissuhteet vaikuttivat Mimmuun enemmän, kuin hän olisi ikinä voinut kuvitellakaan.

BoD

9

789528

088530